

GYÓGYULÁSOM TÖRTÉNETE, MELY A CSODÁVAL HATÁROS

2007. február 4., vasárnap

Vágjunk a közepébe: Kútvolgyi Klinikán élem jelenleg mindennapjaim - és ha így haladunk - ITT fogok már meghalni. Valószínűleg újabb szívműtét vár rám, jelenleg semmi jóval nem biztatnak.

Diagnózis: szívbelhártya gyulladás. Elkezdtem olvasni erről a betegségről a tudnivalókat. Ritka! Akkor természetes, hogy velem előfordul!

Megéreztem a BETEGSÉGET, ha nem is pontosan, azt biztosan, valami nincs rendben. Két héttel a betegség előtt szokásommal ellentétben ALIG ettem!

Hidegrázás, majd közvetlen utána 41 fokos láz (2 napig tartó állapot).

Háziorvosomat kihívtuk: "*Antibiotikum, ágymeleg, lázcsillapító (akár 5 db naponta)*" - tiszta Őskor a XXI. században, úgy érzem nem foglalkozott a helyzettel lelkiismeretesen.

Bartha Doktornő, kardiológusom: "*Rögtön beutalót kellett volna írnia kórházba! Ki kell zárni a szívbelhártya gyulladást! Mert aki műbillentyűkkel él, fokozottabban ki van téve ennek a veszélynek.*"

Sírtam, mert valahogy hiábavalónak éreztem abban az adott pillanatban a megélt, átélt küzdelmet, de valahol a lelkem mélyén éreztem, lesz erőm most is a HARChoz. A klinikán megemlézték, amennyiben vírusos fertőzésről: influenzáról van szó, három nap múlva gyógyultan távozhatok. Akkor még ebben nagyon bíztam.

Éjjel rázni kezdett a hideg (24 óránként átlagosan). 40,5 fokos láz kísérte. Nem is magas annyira! Csengettem. Nővérke simogatott, végtelenül hálás voltam érte. Itattam az egereket rendületlenül. Vért vett tőlem, miközben minden porcikám görcsben rángott. Annyira felnéztem Rá!

Másnapról Pozsonyi Doktor Úr vizsgált. SEHOL SEMMI! Torkom nem piros, hasi ultrahang, nőgyógyászat, urológia, szemészet, fülészet, röntgen, szívultrahang, EKG - lehető legjobb eredményeket produkáltam mindenütt - HIDEG AZONBAN TOVÁBBRA SEM KÍMÉLT, RÁZOTT FÁRADHATATLANUL!

Egy hét után: nyelőcsöves ultrahang (TEE) – altatásban (pontosabb kifejezés rá véleményem szerint a kábítás kifejezés) végzik. Olyan, mintha az ember kívülről látná önmagát és az eseményeket. Két napig utána nem tudtam nyelni, fájt a torkom és nem éreztem az ízeket.

Vizsgálatnak semmi eredménye! SEMMINEK SEMMI ÉRTELME!!! (én ezt a következtetést vontam le minden szakértelem nélkül) Egyre jobban legyengültem.

A vérvétel eredménye: gyulladást igazolta.

Egy hét várakozás után ismét nyelőcsöves vizsgálat: baktériumok szépen láthatóak a szívbillentyűkön, ahogy rombolnak. Doktor Úr nyilatkozott: "*Ezt a gyereket 24 órán belül meg kell műteni.*"

Antibiotikum infúzióban: reggel és este szúrás - EZ A LEGKEVESEBB, DE TÉNYLEG!

Nincs javulás: egyik éjjel (hajnalban) rosszul lettem, nem is emlékszem pontosan a részletekre. 41,8 fokos hőmérséklet. A lázlap 41 fokig van jelölve. Meg voltam róla szentül győződve, VÉGE, VÉGE az ÉLETEMNEK! Éreztem. Szédültem. Nem láttam. Hányingerem volt és nem kaptam levegőt. Lepergett előttem minden. Rájöttem, van még mondanivalóm a világ számára, olyan sok emberrel kell még beszélnem! Nem halhatok meg, csak így, ilyen egyszerűen!!! A Nővérke próbált beszéltetni. (Nem TUDOM ezt elfelejteni, NEM! Ha elalszom, mindig felidéződnek bennem ezek a pillanatok és szeretnék felkelni, elmenekülni előlük, de úgy érzem magatehetetlen, gyenge vagyok. A karomat sem tudom megmozdítani!) A Nővér - Aki akkor mellettem volt - csak napokkal később tudott róla beszélni:

"15 éve dolgozom az osztályon, de ehhez hasonló éjszakám még nem volt és nem szabadott mutatnom a félelmem, azzal gyengítettem volna."

"Napi kapcsolatban vagyunk Szabolcs Tanár Úrral, mindenről tud, ha közbe kell lépni - a legmegfelelőbb pillanatban fogja elvégezni az operációt!" – Doktor Úr mondogatja. Még a legelső héten megszólalt a telefonom, Szabolcs Professzor Úr asszisztense: *"Izgul Tanár Úr, hívja fel, most nem múlt, be van kapcsolva a mobilja, vizitel és magáról kérdezett, hallani szeretné a hangját!"* Nagyon kedves volt, kérdezte, ki a kezelőorvosom, megígérte, felhívja, bátorított, érdeklődött. Nyafogtam egy sort, mert elesettnek éreztem magam: 40 fok a lázam és várom a szerencsét vagy valami ahhoz hasonlót. Megígérte, eljön konzultációra és engem is megnéz! Jött másnap reggel vizsgálni Doktor Úr. Kezdeményezni próbáltam egy beszélgetést: "Jönni fog vajon Tanár Úr?" *"Már miért jönne?"* Elszomorodtam: "Nekem ezt mondta, tegnap beszéltem Vele, de akkor talán csak ezt szerettem volna kihallani szavaiból." Már ennyire magamba zuhantam volna?

Ezek után késő délután **MEGÉRKEZETT** - felpattantam fekvő helyzetemből és **MOSOLYOGTAM**. A megjelenése tekintélyt parancsoló. Rájöttem egy nagyon fontos dologra: **ÚJJÁSZÜLETTEM A KEZEI ALATT! VIGYÁZOTT RÁM! NEM HAGYOTT MAGAMRA EGY PILLANATRA SEM! KAPTAM EGY ÚJ ESÉLYT, LEHETŐSÉGET, MELLYEL ÉLNEM KELL.**

Nem hitegetett Ő sem, DE azt elmondta, csodák lehetnek. Türelemre intett. **VÁRUNK!** A következő híradás: febr.1-jére esett, mikorra időpontom volt kontrollra Tanár Úrhoz – ember tervez..., felhívtam az asszisztensét (nem szoktam linkeskedni, most nem tudok elmenni, ezt persze tudta. Hallom Tanár Úr hangját: *"Csillussal szeretnék beszélni. Adja csak!"* Elhangzott az a mondat, amit senki nem mondott nekem: **"TUDOM, MIT ÉREZ! HIGGYE EL, PONTOSAN TUDOM!"** (Ő tényleg tudja, a többiek talán sejtik.)

Sármán Doktor Úr hétfvégén is benéz civilben. Megnézni, nincs-e lázam, történt-e valami rendkívüli az éjszaka folyamán? Nekem ezek a látogatások is rendkívül sokat adtak.

2007. február 4., vasárnap

Ez a picic (most éppen félhomály uralkodik benne) szoba a **GONDOLKODÓM!**

Néhány dolgot tisztáznom kell magamban, mert nem véletlen, hogy épp engem talált meg ez a baktérium. Le volt gyengülve az immunrendszerem, nem tudtam védekezni valamiért ellene.

Az első és legfontosabb: Be akartam bizonyítani a világnak görcsösen, a műtét után jobban vagyok, mint valaha! Pedig nem így volt. Türelmesebbnek kellett volna lennem saját magamhoz és türelmesnek kell lennem most is, jól tudom. De nem könnyű!

Az önmagam által önmagam számára előírt „terápia” hatására elkezdtem másképp gondolkozni a műbillentyűimről: Nem csupán beültetett, idegen anyagként gondolok rájuk, hanem a saját testem, szervezetem részeként. Ez biztosan segíteni fog a gyógyulásban!

2007. február 5., hétfő

Kezdenek elvonulni a felhők? Bárcsak!

Szívultrahang - Elhatároztam, ma ellazulok, lehunyom a szemem vizsgálat közben és elképzelem, ahogy csupa jó híreket mondanak. *"Látja, ez az aorta billentyűje, ez a mitralis, bal kamra, jobb kamra és itt csücsülnek sorban a bacijai."*

"Délután elmondja Professzor Úr merre tovább, mi lesz a sorsa!"

Délután – Professzor Úr: *"Holnapra döntünk véglegesen, mi legyen magával!"*

NAGYON várom a holnapot, **HÁTHA SZERENCSEM LESZ!**

2007. február 6., kedd

Nincs szerencsém (pontosabban: **MA** nem volt, igazságtalan lennék a sorshoz, ha a zárójel előtti mondatot axiómaként értelmezném)! Tegnap este *hidegrázás*. Megfordult a fejemben, elhallgatom, de belázasodtam és hosszabb távon kit csapnék be? Magamat! Ha már így jártam, végig kell csinálni, végig kell járni ezt a (számomra) **KIJELÖLT** utat. Ki tudja mi vár rám az út végén? Reggel Pozsonyi Doktor Úr jött és sajnálkozva (vagy csak nekem tűnt úgy) nézett rám. *"Pedig éppen haza akartuk engedni!"* **Sebaj! Már annyira megszoktam ezt a helyet, hiányozna és nem gondolkodtam még ki magam kellőképpen, addig mindenképpen maradnom kell!**

Mikor egyedül maradtam, rájöttem, **HONVÁGYAM** van. Eltörött a mécses, de nem hagytam eluralkodni magamon ezt az érzést. Keresztretjvényt fejttem, olvastam és tanultam – vizsgaidőszakról lemaradtam, azonban még nincs semmi sem veszve. Próbáltam rájönni a számvitel rejtelseire, illetve elmélyülni a jog világában. A tanárain nagyon megértőek, segítőkészek. Azt mondták, folytathatom tanulmányaimat és ha kikerülök innen, majd akkor vizsgázom. Beszéltem Rektor Úrral is, Ő tanítja a jogot, mindenekelett arra kért, most az orvosaim utasításaira figyeljek elsősorban.

Nem tudom, nem látom egyelőre a végét!

A SORS ÚTJA KIFÜRKÉSZHETETLEN - és így is van jól!!!

2007. február 9., péntek

Szabadról

Mai napra nem volt írva SEMMI (még dátum sem!) a lázlapomra, nem volt kitöltve. Hívták Doktor Urat, bizonyára tévedés történt. NEM!!! Itthon vagyok (de ne ugorjunk ennyire előre).
Jött és mondta: délután elenged, de hétfőig infúzióra vissza kell jönnöm - hétfőtől meglátjuk.
HURRÁ!!! - kiáltottam (ezért érdemes volt kitartanom – január 9-én kerültem be, 31 napja)
Jött a délutáni vizit: "Hogy van?" **JÓL!** (nevetett Sárján Doktor Úr) „Ezt, előre tudtam, öltözzön és menjen!”
Külföldi orvostanhallgatók jöttek, válaszoltam kérdéseikre, rövid időn belül kiderült, van egy német férfi is közöttük, Vele beszéltem. Doktor Úr megdicséret később:
"Köszönjük a szereplését!"
Kocsiban hidegrázás, majdnem visszafordulás.
Itthon nagy volt az ÖRÖM!
Felszaladtam a lépcsőn, bizonyítva - magam előtt - milyen JÓL vagyok: belázasodtam, aludtam egy kicsit, aztán estére jobban lettem sokkal.

2007. február 10., szombat

Visszamentünk ma reggel (TÍZRE!) infúzióra - finomság: antibiotikum. Azért jobb lenne, ha intravénásan rántott húst vagy pacalt kapnék!
Hídon át, szemléltem a Dunát. Tettünk egy sétát a János kilátónál, nagy élmény a bezártság után. Úgy kiszabadulnék! Mennék én bárhova! Sétálni szeretnék. Bár tudom, még rövid pórázon tartanak, megmondta világosan az orvos: kórházi körülményeket kell biztosítani otthon és nem mehetnek se tömegbe, se levegőre!
Beléptünk a kórterembe - látszólag, minden úgy volt, ahogyan tegnap hagytam.
Az ágyamra (ahol oly sok órát, napokat!, sőt heteket! töltöttem) pillantottam. Egy levél várt:
"DRÁGA CSILLA! Hiányzott az esti névsor-olvasásnál. Milyen volt otthon? Mindent megtalált, vagy keresgélnie kellett (Pl.: a zuhanyzót?) Üdv. Noémi" (pontosan ilyen színnel írva, kidíszítve: egy virággal, pillangóval és napocskával)
Az a Nővérke írta, Aki segített életem legnehezebb óráján - éjszaka. Olyan jó érzés volt olvasni a levélkét! A szeretetről árulkodik.

2007. február 12., hétfő

Napközis lett belőlem!

Napirendem:

Délelőtt kórházban: infúzió, vizsgálatok, alvás, ebéd.

Délután jön értem édesapám és hazavisz.

Két dologgal vagyok most elfoglalva:

1. **Várhattunk volna még néhány hónapot/évet a műtéttel?** Legalább nem kerültem életveszélybe! Egyszer úgyis át kellett rajta esnem, azt azonban meg kellett várni, hogy a szívem elérje végleges méretét. És ha mégsem kellett? VÁLTOZTATNI ezen már nem lehet!

2. **Hogy került be a véráramkörbe a baktérium?** BÁRHOGY! BÁRHOL! A lényeg azonban nem ez, hanem: bennem van, roncsolja a szöveteket és valahogy ki kell onnan üldözni. Ez a feladat és ezzel kell foglalkoznom most. ENNYI!

2007. február 13., kedd

Vizit

Sármán Doktor Úr jött reggel vizitelni.

"VAN?" - kérdezte (a lázra értette)

Annyira "velem van", szorít értem, érzem. Egyszer, mikor lázas voltam (38,5), nem érezte rajtam, ahogy megfogta a homlokom. Úgy gondolta, a lázmérő az oka, nyilván ROSSZ! Nővérkéekkel küldött még néhányat. Sztereóban mérhettem a hőmérsékletem!

Most - mikor délelőttönként besüt a Nap - kimondottan élvezem a szobám (arra a néhány órára). Sokat alszom, pihenek és az infúzió mellett a nyugalom is HASZNOS a szervezetnek.

2007. február 15., csütörtök

Hasi ultrahang

Nem kaptam ma jó híreket.

Három hete voltam. A legnagyobb rend odabent.

Ma viszont: felsikított a Doktornő, "tele vagyok" (így mondta) epekövekkel, aprók - és azok veszélyesebbek. Megnézte a korábban készített felvételeket (SEMMI!). "Ha nem én vizsgáltam volna, nem hinném el!" Hívta a kollégáját is.

Doktornőt kérdésekkel bombáztam: "Mitől van ez? Lehet az antibiotikumoktól?"

Válasz: "Más ember évekig is szedi!"

(Nem nyugtatott meg a felelet.)

Következő kérdésem: "Ezzel kell valamit csinálni vagy nem zavarnak?"

Válasz: "Erre nem tudok mit mondani, ne tőlem kérdezze!"

Válasz: "Ha nem lenne endokarditise, akkor azt mondanám, sürgősen meg kell operálni, így nem tudok mit mondani és nem is szeretnék. Önnek van egy orvosa, aki majd eldönti, mindenestre ez egy jelentős góc és így élni műbillentyűsöknek nem szabad!"

Mikor elkezdte sorolni, milyen "mellékhatások" lehetnek (pl.: epevezeték elzáródása, sárgaság) a rosszullet kerülgetett.

2007. február 16., péntek

Eltérő vélemények

Sármán Doktor Úr billentett ki elkeseredésemből: *"Tegnap jól megijesztette az ultrahangos Doktornő? Szegénykém! Nem epekő az amit látott, csak hasonló kép rajzolódik ki. Magától el fog múlni. Kikristályosodott epe, olyan, mint mikor a só kicsapódik. Csökkentjük az antibiotikum mennyiségét."*

Ezért kell több orvostól tanácsot kérni!

Már úgy érzem bejártam az SZTK-t, minden szakrendelésen előfordultam.

Állatorvosi ló vagyok.

2007. február 20., kedd

Erőlködik a Napocska!

Tegnap nyelőcsöves ultrahang vizsgálat. Kezd elfogni a türelmem, hosszúra nyúlik a gyógyulásom.

Aztán jóra fordult délután minden. 5 nap múlva végleg elengednek, *ha - ha - ha*: ha nem lesz láz, ha nem lesz hidegrázás stb. Nem szeretne Doktor Úr több lázlapot írni, két tenyéryi hely van még rajta, persze, ha marfanos tenyérrel nézzük a dolgot, tehát az én esetemben csak egy.

2007. február 21., szerda

Elfújta a szél, elfújta a szél a FELHŐKET!

Reggel (hajnalok hajnalán) benézett hozzám Sármán Doktor Úr és szinte félve kérdezte: *"Van láz? Nincs? HURRÁ! Az is lehet, hogy meggyógyul? Csini ma!"*

Poszonyi Doktor Úr: *"A héten kapja még az infúziót, aztán meglátjuk! Szépen javul, amit csinál/t az egy csoda!"*

Doktornő: *"Nincs láza? Juhuuuuú! Azt mondták a tanítványaim, nagyon, nagyon szeretheti magát a Jóisten, ebből a betegségből ugyanis nincs kiút! Maga pedig ragyogóan kievickélt a partra!"*

(Nem panaszkodom - ebbe a részbe valahogy nem illik, de miután mindenki megdicsért, megkaptam a antibiotikumomat, iszonyú rosszul lettem. 45 perc alatt csöpög le az infúzió, a mai 10 perc alatt. Talán túl töményen kapta a szervezetem? Fáztam és elálmosodtam. A hőmérsékletemet nem mertem megmérni.)

2007. február 22., csütörtök

HURRÁ! Aki elég kitartó - elnyeri méltó jutalmát! GYŐZTÜNK!!!

Piros farmerszoknyában és fekete pulóverben álltam a folyosón. Szüleim másodperceken belül megérkeznek, nekem még dolgom volt! Vártam Éva nővért, Aki megkért töltsék ki egy kérdőívet és fejtsem ki a véleményem a TEE-vizsgálatról, szakdolgozatában arról ír. Oda szerettem volna adni Neki (ez a kerettörténet).

Feltűnt a színen Sármán Doktor Úr. Mosolygott, úgy, ahogy idáig még nem:

- *Holnap VÉGLEG elengedjük! Lesz reggel egy hasi ultrahang (csak utána ehetsz, tudja, hiszen van már ebben rutinja), kapsz antibiotikumot, aztán MEHET.*

- Tényleg? Zárójelentést is megkapom (SZABADULÁST jelképezi)?

- *Többek között azt is. Ja, és beszéltem Szabolcs Tanár Úrral, most tettem le a telefont.*

- Komolyan? És MIT mondott?

- *ÖRÜLT! Hívja fel Őt!!!*

Gondolkoztam: ez a betegség komoly, 6-8 hét a gyógyulás ideje. Nekem sikerült! Megcsináltam pontosan 6 hét + 3 nap leforgása alatt! Ennyire azért ne legyen szigorú magamhoz, ugye? Már két hete NÉHÁNY ÓRÁRA járok csupán a kórházba. Szép teljesítmény!

Tárcsáztam Szabolcs Zoltán Professzor Úr számát.

- "Drága Csilla, igen! Szabadulhat holnap és köszönöm a hívását! Nézze, ön egy csoda. Csodabogár! Amit csinált, az utánozhatatlan! Az újabb műtét valószínűleg elkerülhető (most úgy néz ki), ugyan deformálódtak a billentyűk, de funkciójukban nincs zavar, sőt nemhogy stagnálna az állapot, JAVUL! Azért a fegyvereket még lábnál tartjuk. Vigyázzon magára! Most nem a tanulás a legfontosabb, arra még bőven lesz ideje! Na, figyeljen ide, hetente egyszer - 2-3 hónapon keresztül - jelentkezzen nálam telefonon, érti? Legyen a mottó: **JÓL VAGYOK!** - ennyit mondjon mindig, ne többet és ne kevesebbet! Mesélek valamit, olyan érdekes: kapom a mobilom most délután, kikeresem: S., mint Sármán Doktor Úr, csöng a másik telefon. Gyorsan felveszem: Sármán Doktor Úr vagyok. Ugyanabban a percben hívtuk egymást! Azért meséltem, hogy halljam nevetni! Hallotta remélem, mekkora kő esett most le a szívemről. Mindenki azt mondta, MŰTÉT, MŰTÉT, MŰTÉT (nincs más út!). Én bíztam magában és még mindig ezt teszem! Nehéz volt. Vigyázzon magára és sikítson rám, ha baj van!"

Néhány KÖSZÖNÖM-öt rebegtem, aztán elbúcsúztunk.

2007. március 9., péntek

KONTROLL

Mára kaptam időpontot ultrahang vizsgálatra a Kútvölgyi Klinikára.

Hívtam Sármán Doktor Urat: *"le kell sajnós nyelnie a csövecskét, altatjuk."*

- **"Jajjj, ne!"** - ez volt az első reakcióm, de miután megkaptam a **DE** szócskát, elhallgattam. Két hétig minden percben erre a MAI napra gondoltam. Álmomban is (ha véletlenül el tudtam aludni egy kis időre).

Féltem és a félelemnél NINCS rosszabb érzés ezen a Földön. Jó, tudom: felesleges! Sokan túléltek már. Többek között én is! Méghozzá háromszor, de akkor is. Idáig minden alkalommal szereztem valami negatív élményt, valami hiba mindig - kivétel nélkül - csúszott a gépezetbe: (félrebeszéltem az ébredést követően, szédültem, fájt a torkom napokig, nem éreztem az ízeket, álmos voltam utána, de nem tudtam aludni, szemeim még másnap is furcsán álltak - röviden ennyi!)

Megérkeztünk.

Kedvesen üdvözöltek és érdeklődtek: „Hogy 's mint? Lázam volt/van-e? Hidegrázás? Hangulatom milyen? Eszem-e, iszom-e eleget? Hogyan éltem meg lelkileg a betegséget?” Elfoglaltam a helyem, Coronaria örzőben. Beöltöztem kórházi egyenruhámba: sötétkék pizsama, fehér fürdőköpeny, papucs.

Hasi ultrahang: szaporodtak az epeköveim. Nem akarta elhinni Doktornő, semmi panaszom! Jóformán nincs bennem más, csak epekő. Továbbra is úgy véli, ez magától nem fog kiürülni ("bicska kell"), Doktor Úr szerint IGEN! Én inkább Neki szeretnék hinni, Benne bízom!

Szívultrahang: előkészítettek a "nyelésre" (levetköztem, monitorra kötöttek, granul, EKG, vérnyomásmérés, infúzió, lidokain spray a torkomba egy üveggel - mellékhatás: hányinger, nyálzás) Először kívülről vizsgáltak.

MEGÁLLAPÍTOTTÁK: MEGGYÓGYULTAM! (Nem macerálnak, csak azért, hogy maceráljanak!)

Én annyira **BOLDOG**nak éreztem magam, mint még **SOSEM!**

Leszerelvényeztek. Gyorsan felöltöztem és kiszaladtam az örzőből.

Megkaptam a zárójelentésem, **VÉGRE!!!** Csupa pozitív dolog szerepelt a végén.

Úgy vélem, ha valaki AKAR gyógyulni és még segítséget is kap ehhez, az csodákra képes, szó szerint CSODÁKRA! - engem erre Szabolcs Tanár Úr tanított műtétem előtt, után és közben!

Megjegyzés: 2007. június 9.-ére az epekövek felszívódtak.

Hasi ultrahang: Doktornő csodálkozott: *"Ilyet még nem láttam, igaza lett Sármán Doktor Úrnak! Felszívódtak az epekövek, csupán egy (elmosódva) észrevehető."* Felkönyököltem az ágyon: **"Ez annyira jó! Annyira boldog lesz Doktor Úr!"**

Mentem is és újságoltam **ÖRÖMMEL** a hírt Neki. *"Megmondtam, hogy eltűnnek, az az egy is el fog!"* És **MOSOLYGOTT**, úgy mosolygott, mint **MÉG SOHA!!!**

"Maga egy VILÁGSZÁM!"

2007. március 29., csütörtök

Visszamentem (ma) a Városmajori Klinikára kontrollra.

Örömmel fogadtak. Bartha Doktornő kijött a váróterembe és szólított: *"Csilla! Gratulálok a gyógyulásához, nem mindennapi, jöjjön megvizsgálom! Ez egy SZÖRNYŰ pech volt!"* Mindent rendben talált bűvös készüléke segítségével!
Szabolcs Tanár Úrhoz is bejelentkeztünk. Ő is kiszólt értem: *"Mosolygós Csilla és mosolygós Édesanyja!"*

Bementünk. Leültünk Vele szemben, mint első alkalommal, egy évvel ezelőtt, mikor felkészített a műtetre.

Statisztikai adatok (összintés):

"Nem tudjuk mitől volt szívbeltápanyó gyulladása. Ennek komoly - de legalábbis valami - OKA van, kell lennie, de nem tudom micsoda. Maga minden szempontból különleges, azért, mert letért a szokásos, kijelölt útról." Nehezen lélegeztem. *"Mi-milyen útról tértem el, mire gondol Tanár Úr?"* "Nézzük csak! Gyereket szeretne, kezdte ezzel, tiszteletben tartottam kívánságát, ugyanakkor nem értettem. Vállalja a következő műtétet, nem ÍGY szoktak dönteni az ifjú marfanos hölgyek. Meglepő!" *"Meglepő? A mai világban nyilván az, sok nő nem vállal gyereket, de ha valaki vágyódik rá, az egyáltalán nem rendkívüli szerintem és nem szeretnék adósa sem maradni az életnek!"*

"MARFANOS fiatal lánynál meglepő, de Ön döntött és ÍGY. Ezért ültettük ezt a "szerkentyűt" a szívébe, ELSŐKÉNT Magyarországon."

"Folytatom: aztán, kitűnően sikerült a műtete. Szívének működése, vérnyomása, légzése jó. BÉKE volt. Néhány órára rá összeomlott a keringése, mitől? Fogalmunk sincs, csak találgathatunk! Gyakorlatilag azon az estén átesett még egy komoly beavatkozáson. Koszorúér festés, amit azért nem szabad elbagatellizálni, főleg egy legyengült szervezetnél nem! Ilyen még sosem fordult elő - szívbillentyű cserénél - jelentem, az országban itt végezzük a legtöbb ilyen jellegű beavatkozást. És még SOSEM fordult elő hasonló eset. Ön az ELSŐ! Aztán, nem akart menni utókezelésre. Ez sem jellemző! De ezt megbeszéltük. Szépen javult és az otthonára vágyódott. Nézzük ezt a mostani betegséget: ez a fajta biológiai conduit még sosem fertőződött meg."

„És még egy adat: amennyiben MŰBILLENTYŰs fertőződik meg, azt nem szokták túlélni. Ön nyert! **ÖN A LEGELSŐ!** Ehhez őszintén gratulálok! Felismertük - napi kapcsolatban voltam kezelőorvosával - egyetlen esélye a gyógyulásra, ha nyugodt körülményeket biztosítunk - amikor bementem meglátogatni, akkor volt a legnagyobb a baj. Biztos voltam abban, ha megműtöm, meghal. Hittem a csodában, HÁTHA és nem operáltam bele egy gyulladt állapotba.”

Megköszöntem Neki az akkori "vizitet" és elmondtam, milyen sokat jelentett nekem, ERŐT adott, ahogy odaállt az ágyam elé és megfogta a kezem!

Ekkor felállt:

"Elég legyen most már, vigyázzon magára!"

Budapest, 2007

A fenti történet óta három év telt el. Mára rossz álmoknak tűnik, amiből örömmel ébredünk.

Köszönettel és hálával tartozom mindazoknak, akik segítettek gyógyulásomban legjobb szaktudásukkal, hitükkel és bíztak bennem minden ellenére és mindennel szemben!

Köszönöm:

Dr. Sármán Pálnak, aki a Kútvölgyi Klinikán lelkiismeretesen gyógyított és mindvégig látta bennem az embert is, nemcsak a beteget!

Dr. Pozsonyi Zoltánnak a gyógykezelést, a mindennapi alapos, körültekintő vizsgálatokat!

Dr. Bartha Elektrának és Dr. Szabolcs Zoltánnak, akik a sikeres műtét után továbbra sem engedték el a kezem, segítettek!

A Kútvölgyi Klinika valamennyi orvosának, ápolójának a kitartó biztatást, kedves szavakat, melyekkel erősítettek!

Köszönöm Szüleimnek, Rokonaimnak és Barátaimnak, hogy még a gondolataimat is állandóan lesték!

EZ EGY CSAPATMUNKA VOLT!!!

Varró Csilla